pozdějšímu nabývateli zatížené nemovitosti se uplatňuje, nebylo žádanou exekuci vnucenou správou povoliti proti původnímu dlužníku J. K-ovi, nýbrž proti knihovní vlastnici M. K-ové, byť i za to v návrhu nebylo výslovně žádáno, a jí a nikoliv J. K-ovi mělo dle §. 99. odst. 3. ex. ř. vyhotovení usnesení býti doručeno; neboť ona jest nynější tabulární dlužnicí.

Jelikož tudíž rekurs důvodným se jeví, bylo mu vyhověti.

Útraty jeho nelze však proti M. K-ové přiřknouti, jelikož jich nezavinila.

Dovolacímu rekursu vymah. věřitele nejvyšší soudní dvůr vyhověl a jemu útraty rekursu i útraty rekursu dovolacího co vedlejší náklady jemu proti M. K-ové co hypotekární dlužnici příslušícího knihovního pohledávání přisoudil.

Důvody:

Hypotekární dlužník není sice povinen věřiteli platiti, nýbrž musí toliko dopustiti, by se věřitel ze zástavy zaplacena učinil.

Vzhledem k tomu nelze též hypotekárnímu dlužníku, jenž se toliko pasivně zachová, uložiti povinnost, hraditi věřiteli útraty řízení exekučního.

Jest však důsledkem zásady v §. 74. ex. ř. vyslovené, že věřiteli zástava též za nutné útraty řízení exekučního ručí.

Slušelo proto vysloviti, že vymah. věřiteli útraty ty ze zástavy nahraženy býti mají.

(Rozh. ze dne 12. července 1905, č. 11.534.) —a.

Přísluší vymah. věřiteli náhrada útrat návrhu na zrušení exekuce?

Den před odhadním stáním podal vymah. věřitel návrh na zrušení immob. exekuce, odůvodněný slibem dlužnice, že v brzku vymahanou pohledávku zaplatí.

Soud exekuční přiřknutí útrat návrhu toho odepřel odůvodněním, »jelikož prokázáno není, že zrušení exekuce před úplným zaplacením vymahané pohledávky k účelnému vymahání vymahané pohledávky zapotřebí bylo«.

Na rekurs vymah. věřitele zem. soud v Brně rozhodnutím z 14. února 1906, č. j. R. II. $\frac{46/6}{6}$, usnesení to změnil a útraty návrhu vymah. věřiteli přiřknul.

Důvody:

Předpis §. 74. ex. ř. nelze vykládati v ten smysl, jakoby vymahajícímu věřiteli příslušela náhrada jen těch exekučních útrat, respektive za ta poslání, kteráž přímo k vymožení pohledávky provedením exekuce vedou.

Úmysl zákonodárce nesměřoval zajisté k tomu, aby se každá exekuce hnala do krajnosti, nýbrž zajisté přál si toho, aby dlužník dle možnosti uvarován byl hospodářské zkázy.

Chtěl-li pak z téhož důvodu dlužníka chrániti před zbytečnými útratami návrhů bezúčelných neb jen na útraty vypočtených, tož na druhé straně chtěl dáti přednost oběti dlužníkově na útratách podání než oběti exekvované nemovitosti.

Zde jedná se o návrh a to první na zrušení exekuce, jejíž pokračování již i pouhým nařízením odhadu dlužnici způsobilo by nepoměrně větších útrat, než obnášejí útraty za toto jednoduché podání, a jejíž další důsledek by znamenal pro dlužnici ztrátu přístřeší.

Není pak důvodu, pochybovati o pravdivosti obsahu podání toho, že totiž dlužnice brzké zaplacení pohledávky přislíbila a tudíž sama o zrušení exekuce prosila.

Kdyby se vymahajícímu věřiteli útraty takového návrhu na zrušení exekuce zásadně nepřisuzovaly, vedlo by to nezbytně ku důsledku, že by si vymahající věřitel dal dlužníkem útraty návrhu takového zaplatiti předem, bez soudního ustanovení, což by pro dlužníka dokonce nebylo výhodou, aneb že by mu zastavení neb zrušení nepovolil, což by pro dlužníka, nemohoucího si včas opatřiti hotovosti ku zaplacení celé vymahané pohledávky, znamenati mohlo katastrofu.

Zákon, jenž v §. 200. č. 3. ex. ř. zastavení exekuce k návrhu vymahajícího věřitele připustil, ustanovením šestiměsíční lhůty k obnovení exekuce dlužníka dostatečně před zrušovacími návrhy, pouze na útraty vypočtenými, chrání.

Dokud pak není jisto, zda vymahající věřitel vůbec exekuci obnoví, dokonce nelze za to míti, že by návrh na zrušení exekuce k účelnému vymahání potřebným nebyl. Vždyť není konečně v praktickém životě vyloučena možnost, že sečkáváním vymahající věřitel spíše i zaplacení dojde, než vystupováním bezohledným.

Dovolacího rekursu podáno nebylo. J. B.

Výlohy, způsobené vymahajícímu věřiteli odporem jiných věřitelů, tito hraditi jsou povinni.

Vymahající věřitelce A. G. byl z útržku za vydražené předměty rozvrhujícím usnesením exekučního soudu přikázán obnos 2632 K 32 h, a odpor vymahajících věřitelů J. B., S. K., B. B., K. D., kteříž pohledávky A. G. uznati nechtěli, poukázán na pořad práva. Zároveň byl obnos A. G. přiřknutý uložen na úroky do spořitelny a vkladní knížka dotyčná do úřadu depositního.

Odpůrčí žaloba řečených věřitelů byla právoplatně zamítnuta.

Na to zakročila A. G. za vydání spořitelní knížky a žádala, aby jí útraty tohoto návrhu oproti odporovatelům pod důhonem práva přiřknuty byly.